

'TEARS OF EVENING, JOY OF MORNING': Jewish Responses in the Aftermath of Loss Rabbi Matt Berkowitz, WGF 6 and WHP Faculty Member

Babylonian Talmud, Tractate Shabbat 33b

Background: The narrative you are about to read takes place in Second Century, Palestine around the year 130 (just prior to the Bar Kokhva Rebellion). The Land of Israel is under the rule of the Roman Empire.

Rabbi Shimon bar Yochai spoke critically of the Roman government, which was reported to the authorities. The Roman emperor sentenced Rabbi Shimon bar Yochai and his son, Rabbi Elazar, to death so they hid in a cave where they studied Torah day and night while being nourished by a carob tree and a spring of water which had miraculously appeared in the cave. After living twelve years alone in the cave, the emperor died and the death sentence was lifted. Elijah the prophet came to the cave and told Rabbi Shimon bar Yochai and Rabbi Elazar that it was safe to leave the cave.

They emerged from the cave, and saw people who were plowing and sowing. Rabbi Shimon bar Yoḥai said, 'These people abandon eternal life of Torah study and engage in temporal life for their own sustenance.' Every place that Rabbi Shimon and his son Rabbi Elazar directed their eyes was immediately burned. A Divine Voice emerged and said to them, 'Did you emerge from the cave in order to destroy My world? Return to your cave.' They again went and sat there for twelve months. They said, 'The judgment of the wicked in Gehenna lasts for twelve months. Surely our sin was atoned in that time.' A Divine Voice emerged and said to them, 'Emerge from your cave.' They emerged. Everywhere that Rabbi Elazar would destroy, Rabbi Shimon would heal. Rabbi Shimon said to Rabbi Elazar, 'My son, you and I suffice for the entire world, as the two of us are engaged in the proper study of Torah.' It was the eve of the Sabbath when they left the cave, and as they came out they saw an elderly man carrying two bundles of myrtle in his hand. 'What are these for?' they asked him. He replied, 'They are in honor of the Sabbath' the old man replied. Rabbi Shimon said to his son, 'Behold and see how dear God's commandments are to Israel.' And at that moment they found tranquility of soul.

Questions for Chavruta and Reflection

1. How did Rabbi Shimon bar Yochai and Rabbi Elazar bide their time in the cave?
2. Reflect on what happened when Rabbi Shimon and Rabbi Elazar exited their self-imposed quarantine for the first time? What was their response as they looked about the world?
3. What role does Divine displeasure play in the narrative above?
4. To what extent have they transformed in 'leaving the cave' Take Two?
5. Now, imagine yourselves as modern-day versions of Rabbi Shimon bar Yochai and Rabbi Elazar. Think about how you have occupied yourself in the cave of 'social distancing'? How do you anticipate responding to a 'world transformed' by the pandemic?

תלמוד בבלי מסכת שבת לג:

ואמאי קרו ליה "ראש המדברים בכל מקום"? דיתבי רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון, ויתיב יהודה בן גרים גבייהו. פתח ר' יהודה ואמר: כמה נאים מעשיהן של אומה זו – תקנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות. ר' יוסי שתק. נענה רשב"י ואמר: כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן. תקנו שווקין – להושיב בהן זונות, מרחצאות – לעדן בהן עצמן, גשרים – ליטול מהן מכס. הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם ונשמעו למלכות. אמרו: יהודה שעילה – יתעלה, יוסי ששתק – יגלה לציפורי, שמעון שגינה – יהרג. אזל הוא ובריה טשו בי מדרשא. כל יומא הוה מייתי להו דביתהו ריפתא וכוזא דמיא וכרכי. כי תקיף גזירתא א"ל לבריה: נשים דעתן קלה עליהן, דילמא מצערי לה ומגליא לן. אזלו טשו במערתא. איתרחיש ניסא איברי להו חרובא ועינא דמיא, והוו משלחי מנייהו והוו יתבי עד צוארייהו בחלא כולי יומא גרסי. בעידן צלויי לבשו מיכסו ומצלו, והדר משלחי מנייהו, כי היכי דלא ליבלו. איתבו תריסר שני במערתא. אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא אמר: מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזירתיה? נפקו, חזו אינשי דקא כרבי וזרעי, אמר: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה. כל מקום שנותנין עיניהן מיד נשרף. יצתה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם?! חיזרו למערתכם! הדור אזול איתיבו תריסר ירחי שתא. אמרי: משפט רשעים בגיהנם י"ב חדש. יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם! נפקו. כל היכא דהוה מחי ר' אלעזר, הוה מסי ר"ש. אמר לו: בני, די לעולם אני ואתה. בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא ורהיט בין השמשות. אמרו ליה: הני למה לך? אמר להו: לכבוד שבת. ותיסגי לך בחד. חד כנגד (שמות כ, ז) זכור וחד כנגד (דברים ה, יא) שמור. א"ל לבריה: חזי כמה חביבין מצות על ישראל! יתיב דעתייהו.